

จากใจคุณครูไม่ใหญ่

...แต่เดิมนั้น ที่คิดตั้งโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา ก็เพราะเห็นว่า ตัวเองอายุเยอะแล้ว เวลาข้างหน้าก็เหลือน้อยเต็มที มีความรู้อะไรก็จะมาแบ่งปันให้กับลูกๆ ทุกคน ทั้งความรู้ที่ได้ศึกษาเรียนรู้มาจากในพระไตรปิฎกบ้าง แล้วก็จากคุณยายอาจารย์ฯ บ้าง โดยเฉพาะที่สำคัญที่สุด คือจากวิชาธรรมกายที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย ท่านได้ถ่ายทอดผ่านคุณยายอาจารย์ฯ

อีกประการ คือ ต้องการที่จะตอบแทนลูกๆ ทุกคน ที่ได้ให้ข้าว ให้น้ำ ให้อาหาร เป็นกำลังแก่ครูไม่ใหญ่เอง และแก่ลูกพระลูกเณรทั้งหลาย ทำให้มีเรี่ยวมีแรงในการศึกษาธรรมวินัยของพระลัทธิมาลัมพุทธเจ้า

อีกเหตุผลหนึ่ง คือ ช่วงนี้คนยัง
เข้าใจพระพุทธศาสนาคลาดเคลื่อนกันไป
เยอะ โดยเฉพาะหลักสำคัญเกี่ยวกับเรื่อง
กฎแห่งกรรมซึ่งไม่ค่อยนำมาพูดกัน จน
กระทั่งเป็นเหตุทำให้เกิดความรู้สึกกลาง
แคลงเกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรม หรือกฎ
แห่งการกระทำ ทั้งทางกาย วาจา ใจ ซึ่ง
เป็นกฎของเหตุและผล คือ ประกอบเหตุ
อย่างนี้ จะต้องมีผลอย่างนั้น มีผลใน
ปัจจุบันอย่างนี้ ก็เพราะได้ประกอบเหตุใน
อดีตอย่างนั้น

ความเชื่อหรือความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้
ลดลงไปเรื่อยๆ เพราะว่าเหตุผลบาง
อย่างไม่ปรากฏทันตา หรือเหตุผลบาง
อย่างที่ปรากฏอยู่ในปรโลก ก็ไม่อาจที่จะไป
รู้ไปเห็นกันได้ เพราะว่าไม่ให้โอกาสตัวเอง
ในการศึกษาเรียนรู้ แต่ถ้าให้โอกาสตัวเอง
ทุกคนก็สามารถเรียนรู้ได้ ยกเว้นคนบ้า

คนตายเท่านั้น ด้วยแรงบันดาลใจหลายๆ
อย่างเหล่านี้ จึงทำให้เปิดโรงเรียนนี้ขึ้นมา

อีกทั้งก็มีความสุขทุกครั้ง ที่ได้มาทำ
หน้าที่เป็นครูไม่ใหญ่ ได้มาถ่ายทอดความรู้
ตรงนี้ ทั้งๆ ที่แต่เดิมที่เข้าวัดปฏิบัติธรรม
กับคุณยายอาจารย์ฯ ท่านมุ่งในการปฏิบัติ
ธรรมเป็นหลัก

โดยอธยาศัยส่วนตัวของครูไม่ใหญ่
นั้น จะตรงข้ามกับภาพที่เห็นในโรงเรียน
คือ จะชอบเจียบๆ ชอบอยู่ตามลำพัง
คุณยายอาจารย์ฯ ท่านก็มีอธยาศัยเช่นนี้
เหมือนกัน คือ มักน้อย สันโดษ ไม่
คลุกคลีด้วยหมู่คณะ ยินดีปล่อยตามมีตาม
ได้ ท่านก็พร่ำสอนอย่างนี้เรื่อยมา และ
ก็ได้ปฏิบัติตามโอวาทของท่านเป็นเวลา
กว่า ๓๐ ปี คือ จะชอบอยู่ตามลำพัง
อย่างมากก็เจอในช่วงวันอาทิตย์ต้นเดือน
กับวันอาทิตย์ธรรมดา ที่ออกมาชวนลูกๆ

ทั้งหลายปฏิบัติธรรมเป็นหลัก ส่วนใหญ่ก็จะชวนหมู่คณะส่วนหนึ่งไปปฏิบัติธรรมบนดอยสุเทพ เพราะว่าอากาศดีและก็วิวะ มีป่า มีเขา นั่นคืออรรถาศัยที่ชอบอย่างนั้นมาก ถ้าจะให้เลือก ก็อยากจะกลับไปมีชีวิตเจียบๆ อย่างนั้น

แต่ว่าเมื่อกาลเวลาผ่านไป จนกระทั่งอายุเยอะแล้ว ก็คิดอย่างที่ได้เล่าให้ฟังข้างต้น จึงได้เริ่มฝึกหัดสอน เป็นการฝึกหัดเทศน์สอนจริงๆ แต่จะให้เทศน์แบบพระผู้ที่มีความชำนาญ เป็นบัณฑิตนักปราชญ์ในทางพระพุทธศาสนา ก็ทำไม่ได้ เพราะว่าภูมิรู้ภูมิธรรมก็จบแค่นักธรรมตรี แม้จะอ่านพระไตรปิฎกตั้งแต่ตอนที่ยังเป็นนักเรียน ยังไม่เข้ามหาวิทยาลัย มันก็ ๔๐ กว่าปีผ่านมาแล้ว แต่เวลาส่วนใหญ่จะใช้อยู่กับการปฏิบัติธรรม เพราะฉะนั้น จึงไม่กล้าเปิดเป็นโรงเรียนมัธยม เป็นวิทยาลัย

หรือมหาวิทยาลัยต่างๆ เหล่านั้น เอาแค่ว่าเป็นโรงเรียนอนุบาลฝึนในฝืนวิทยา เพื่อจะได้ง่ายต่อการสอน การแนะนำ การพูด การคุย เพราะไปสังเกตโรงเรียนอนุบาลทั่วๆ ไป เขาก็ง่ายๆ เพราะนักเรียนอนุบาลก็คือเด็ก มีเพลง มีภาพ มีพูด ซึ่งคุณครูท่านก็ไปยืนอยู่หน้าชั้น ดูนักเรียนบ้าง ชมกันบ้าง ก็ว่ากันไป ชอบอย่างนี้จึงได้เปิดเป็นโรงเรียนอนุบาลฝึนในฝืนวิทยา

เป็นบุญที่ว่า พลาดพลั้งอะไรไป ก็ยังไม่ได้รับการติติงจากนักปราชญ์ในทางพระพุทธศาสนาเลย ตั้งแต่เปิดโรงเรียนมา ยังไม่เคยได้ยินเลย ก็ยังทำให้มีกำลังใจฝึกสอนกันต่อไป แม้กระทั่งปัจจุบันนี้ก็ยังฝึกสอนอยู่ และจะฝึกกันต่อไป

แม้ยังมีอะไรขลุๆ ขลักๆ กันอยู่ แต่ก็ได้กำลังใจจากนักเรียนอนุบาลฝึนใน

ฝันวิทยาที่คอยส่งยิ้มผ่านทางหน้าต่างบ้าง
ในโรงเรียนบ้าง คอยเป็นกองเชียร์ ทำให้มี
เรี่ยวแรงที่จะพัฒนาปรับปรุงการสอนเพิ่ม
ขึ้น จากเริ่มต้นฟังทางโทรศัพท์ก็พัฒนามา
เป็นอินเทอร์เน็ต จนเปลี่ยนมาเป็นงาน
ดาวธรรม จากภาพแห้งๆ ก็เริ่มมีภาพ
เคลื่อนไหว และก็นำเรื่องราวที่**ฝันเป็นตุ
เป็นตะ**มาเล่าให้ฟัง ตั้งใจจะให้ฟังเป็น
นิยายปรัมปรา แต่ว่าเป็นนิยายที่มีคติธรรม

ได้รับความร่วมมือจากเจ้าของ
Case Study ที่ได้กรุณาเล่าเรื่องราวชีวิต
ของตัวเองมาเป็นธรรมทานแก่เพื่อน
นักเรียน ก็ได้สอนกันมาอย่างนี้ ใช้คำว่า
พูดคุยกันมากกว่า เพราะว่ามันมีอยู่
ชั้นเดียว แล้วก็ทุกเพศทุกวัย และก็
ศาสนิกอื่นๆ ทั้งนอกจากมาเป็นนักเรียน
มาฟังธรรม ยังมาปฏิบัติธรรมแล้วก็เข้าถึง
ธรรม และมาสร้างมหาทานบารมีร่วมกัน

โดยลืมนึกไปชั่วขณะว่า แต่เดิมนั้น ตนเอง
เริ่มต้นชีวิตจากคำสอนใด และได้มาศึกษา
ความรู้สึกลักษณะอย่างนี้เรื่อยมา

จาก Case Study ที่ผ่านมา กับ
เรื่องราวต่างๆ ซึ่งทยอยเล่ากันไป ก็ทำให้
เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของนักเรียน
บ้างก็เปลี่ยนแปลงอย่างยิ่งใหญ่ บ้างก็
ค่อยๆ เปลี่ยนแปลง และเสียงเหล่านี้
สะท้อนกลับมาที่ครูไม่ใหญ่ ทำให้มีความ
ปลื้มปิติยินดีกับการเปลี่ยนแปลงไปในทาง
ที่ดีขึ้นของนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา
ทั่วโลก

จากเดิมที่เคยติดเหล้า ติดบุหรี่
เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก็เลิก เคยติดการ
พนันก็เลิก เคยประกอบมิชฉาอาชีพะโดย
ไม่รู้ตัวว่ามันเป็นสิ่งที่ทำให้ไปอบายก็เลิก
ได้ ที่ชี้เกี่ยจนั่งธรรมะก็ขยันขึ้น จาก
ครอบครัวอบอุ่นก็เป็นครอบครัวอบอุ่น

ลูกๆ อยู่ในโอวาทเป็นเด็กเก่งและดี ที่ไม่เคยรู้จักการทำบุญก็เริ่มทำบุญ ที่ทำบุญตามอารมณ์ก็เปลี่ยนมาเป็นสม่ำเสมอ ที่ทำตามกำลังก็มาเต็มกำลัง

การเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้คือสิ่งที่ทำให้ครูไม่ใหญ่ขึ้นใจมากๆ และทำให้มีเรี่ยวมีแรงสอนกันต่อไป...

๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ที่นี่มีคำตอบ
โรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา

DMC

THE ONLY ONE CHANNEL

คุณครูไม่ใหญ่

ทำไมถึงชื่อ ‘ครูไม่ใหญ่’ ชอบชื่อนี้
ก็สมมติเอาเท่านั้นแหละ ‘อาจารย์ใหญ่’
นี่ เขาอยู่โรงเรียนแพทย์ คือ ผู้ที่ละโลก
แล้วก็สละร่างกายอุทิศให้เป็นวิทยาทาน
เอาไว้ศึกษาเรื่องสรีระของร่างกาย เรายัง
ไม่ถึงขั้นนั้น ก็เลยชื่อว่า ‘ครูไม่ใหญ่’

‘ครูใหญ่’ คือ คุณยายอาจารย์ฯ^๑
‘ครูที่ใหญ่กว่า’ ก็คือพระเดชพระคุณหลวง
ปู่วัดปากน้ำ^๒

พระราชภาวนาวิสุทธิ
(หลวงพ่อธัมมชโย)

^๑ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

^๒ พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย